

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților:

1. Respingerea cererii de reîn-cadrare în funcția de judecător. Condiția ca persoana în cauză să fie aptă din punct de vedere medical

(Curtea de Apel Târgu Mureș, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, sentința nr. 90 din 11 mai 2012, dosar nr. 35/43/2012).

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 1 februarie 2012 sub nr. 35/43/2012, reclamanta P.S.L. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, ca prin hotărârea pe care o va pronunța instanța să dispună anularea Hotărârilor nr. 779/1.11.2011 și 808/1.11.2011 ale Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a respins cererea reclamantei de reangajare, formulată la data de 26 iulie 2011.

În motivarea în fapt a cererii, reclamanta a arătat că a fost pensionată din pricina bolii, prin decizia asupra capacității de muncă nr. 9079/20.12.2009, emisă de Casa de Pensii și Asigurări Sociale Serviciul de Expertiză Medicală Mureș, fiind încadrată în gradul II de invaliditate, cu termen de revizuire la data de 10.01.2011.

Întrucât s-a însănătoșit, la data de 23.08.2011, Casa de Pensii și Asigurări Sociale Serviciul de Expertiză Medicală Mureș a emis decizia asupra capacității de muncă nr. 4085 prin care conform examenelor medicale efectuate conchidea că în prezent reclamanta nu se încadrează într-un grad de invaliditate, dispunând depensionarea sa.

Întrucât prin pensionarea pe caz de boală, Președintele României la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii

a dispus suspendarea reclamantei din funcția de judecător, aceasta a fost nevoită să formuleze cerere de reangajare la Tribunalul Mureș, ca urmare a depensionării sale și a încadrării în gradul 0 de invaliditate.

Printr-o adresă comunicată Tribunalului Mureș, reclamanta a fost înștiințată că trebuie să depună certificat de cazier judiciar, certificat fiscal emis de Ministerul Finanțelor Publice - D.G.F.P. Mureș și adeverință medicală de la medicul de familie, cu bolile de care suferă în prezent. Aceste acte au fost comunicate către C.S.M.

Ulterior, printr-o adresă s-a solicitat reclamantei de către C.S.M. acordul pentru efectuarea expertizei de specialitate de către Comisia Medicală, numită prin ordin comun al Ministerului Justiției și al Ministerului Sănătății, acord pe care și l-a dat, examinarea medicală având loc în data de 23.05.2011, la Centrul medical de Diagnostic și Tratatament Ambulatoriu din București.

În vederea efectuării expertizei medicale, a trebui să prezinte adeverința medicală de la medicul de familie, în care să se precizeze bolile pentru care este dispensarizată, copii de pe documentele medicale (bilete de externare, referate medicale), care au determinat pensionarea sa și încadrarea în gradul II de invaliditate, precum și rezultatele examinărilor de specialitate, dacă există.

Reclamanta susține că a efectuat un număr de 5-6 examinări medicale de specialitate la Cardiologie, Chirurgie, ORL etc., comunicându-i-se că est aptă din punct de vedere medical, să fie reangajată, iar la specialitatea Psihiatrie i s-a comunicat că urmează să fie internată într-un spital în București, în vederea diagnosticării sale.

Rezultatul expertizei de specialitate nu i-a fost comunicat, rezultat pe care înțelege să-l conteste, întrucât la Specialitatea Psihiatrie nu i-a fost analizate decât în câteva minute actele medicale emise de Spitalul Clinic Județean Mureș Clinica de Psihiatrie Târgu Mureș, fără a fi internată în spital și a fi analizată din punct de vedere clinic.

De asemenea, potrivit art. 60 alin. 1 lit. b din Legea nr. 303/2004, magistratul este suspendat din funcție când suferă de o boală psihică care îl împiedică să-și exercite funcția în mod corespunzător, iar potrivit art. 62 din Statut, boala psihică se constată printr-o expertiză de specialitate la sesizarea președintelui instanței, sau după caz, a conducătorului parchetului, iar suspendarea din funcție se dispune pe perioada recomandată de comisia medicală de specialitate numită în condițiile art. 13 alin. 2 lit. e.

La alin. 2 al art. 62 din Statut, se prevede că după expirarea perioadei prevăzute la alin. a, C.S.M. pe baza unei noi expertize, poate hotărî încetarea suspendării și repunerea în funcție a magistratului, prelungirea acesteia, sau, dacă boala este ireversibilă, propune Președintelui României eliberarea din funcție.

Cerința legii, ca expertiza de specialitate să fie dispusă la sesizarea președintelui instanței, nu a fost realizată, ci solicitarea a fost adresată de Colegiul de Conducere al Tribunalului Mureș, ceea ce echivalează cu un viciu de procedură. De asemenea, reclamanta nu a fost internată în spital pentru a-i fi analizată starea de sănătate, astfel că rezultatele analizei medicale din 23.05.2011 al Centrului Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu din București, sun nelegale.

Pe baza Deciziei asupra capacității de muncă nr. 4805/23.08.2010, emisă de C.P.A.S. Serviciul de Expertiză Medicală Mureș, prin care, în urma examenelor

medicale efectuate s-a stabilit că în prezent nu se încadrează într-un grad de invaliditate, reclamanta solicită de pensionarea sa și reangajarea la Tribunalul Mureș, începând cu data de 26.07.2010 și achitarea drepturilor salariale în mod retroactiv pentru recunoașterea vechimii în magistratură, în termen de 30 de zile la introducerea prezentei cereri.

Pârâtul C.S.M. a formulat întâmpinare în cauză, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ce neîntemeiată.

În motivarea întâmpinării s-a arătat că, prin Decizia nr. 363/23.05.2011, Comisia de examinare medicală, constituită conform prevederilor art. 14 alin. 2 teza a II-a din Legea nr. 303/2004, a stabilit că reclamanta este inaptă pentru exercitarea calității de judecător.

Având în vedere concluziile comisiei medicale și Decizia nr. 285094/12.05.2011 emisă de C.J.P. Mureș, privind acordarea, către reclamantă, a pensiei de serviciu, în baza art. 27 alin. 2¹ din O.U.G. nr. 27/2006, secția pentru judecătoria a C.S.M., prin Hotărârea nr. 808/1.11.2011 a constatat că reclamanta nu îndeplinește condițiile impuse de lege pentru exercitarea funcției de judecător, și, implicit, condițiile pentru reîncadrarea în funcție.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

Reclamanta a fost eliberată din funcția de judecător, prin Decretul nr. 400/29.03.2010 al Președintelui României, aceasta fiind pensionată pentru invaliditate, în baza prevederilor art. 27 alin. 2¹ din O.U.G. nr. 27/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Deci, contrar susținerilor reclamantei, nu a intervenit suspendarea sa din funcție, ci eliberarea din funcție, prin decret al președintelui României.

Având în vedere că prin decizia asupra capacității de muncă nr. 4085/23.07.2010 Comisia de expertiză medicală Mureș a

constatat că reclamanta nu se mai încadrează în nici un grad de invaliditate, iar adeverința medicală atesta faptul că reclamanta nu se află în evidență cu boli cronice, fiind clinic sănătoasă, reclamanta a solicitat Colegiului de Conducere al Tribunalului Mureș avizarea reîncadrării în funcția de judecător.

Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, cu modificările și completările ulterioare, nu prevede o modalitate specială de reprimire în magistratură a persoanelor primite pentru invaliditate și cu privire la care s-a dispus cu ocazia revizuirii, încetarea calității de pensionare, însă menționează că redobândirea calității de judecător se poate face numai ca urmare a reîncadrării, în condițiile art. 83 alin. 3 din acest act normativ sau prin promovarea concursului, de admitere în magistratură, în modalitățile prevăzute de lege.

Curtea reține că, potrivit art. 83 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, reîncadrarea în funcția de judecător se face fără concurs și cu avizul C.S.M., la instanțele în cadrul cărora au funcționat până la data pensionării. Dat fiind faptul că legea nu distinge după felul pensionării, Curtea apreciază că reîncadrarea este posibilă și în cazul pensionarilor de invaliditate, care își redobândesc capacitatea de muncă.

Potrivit prevederilor Hotărârii C.S.M. nr. 661/2008, reclamanta a prezentat cererea sa de reîncadrare Președintelui Tribunalului Mureș, atașând cazierul judiciar, certificatul de cazier fiscal și un certificat medical privind starea de sănătate.

Președintele instanței a solicitat punctul de vedere al Colegiului de Conducere, care prin Hotărârea nr. 14/7.09.2010 (fila 21 dosar) a avizat cererea de reîncadrare a reclamantei, sub rezerva efectuării unei expertize de specialitate în înțelesul prevederilor art. 64 alin. 2 din Legea nr.

303/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin numirea unei comisii în condițiile art. 14 alin. 2 lit. e din Legea nr. 303/2004.

Prin Decizia nr. 363/23.05.2011 a Comisiei pentru examinarea medicală a judecătorilor, procurorilor, magistraților asistenți și personalului asimilat acestor, precum și a candidaților pentru admiterea în magistratură, reclamanta a fost declarată inaptă pentru exercitarea calității de judecător.

Contrar susținerilor reclamantei, din adresa nr. 843/5.07.2011 a Directorului Centrului Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu din cadrul Ministerului Justiției, rezultă că reclamanta s-a prezentat în vederea efectuării expertizei medicale la data de 23.05.2011 și a fost declarată inaptă pentru exercitarea calității de judecător, în urma examinării medicale.

În aceeași adresă se menționează și faptul că s-a efectuat inclusiv consult de specialitatea Expertiză medicală a capacității de muncă, reclamanta fiind declarată cu capacitate de muncă pierdută în totalitate, conform H.G. nr. 155/2011.

Rezultă astfel că deși diagnosticul de „schizofrenie paranoidă cronică recădere cu simptome mixte” a fost pus la internarea din perioada 11.04.2011-20.04.2011 la Clinica de psihiatrie din Târgu Mureș, nu se poate susține, cu temei, că reclamanta nu ar fi fost examinată de către Comisia special constituită pentru examinarea judecătorilor. Verdictul dat de această comisie privind declararea inaptă a reclamantei pentru exercitarea calității de judecător fiind justificat atât de diagnosticul medical stabilit la Clinica de psihiatrie din Târgu Mureș, cât și de propriile constatări.

În raport de aceste considerente, Hotărârile C.S.M. nr. 779/1.11.2011 și 808/1.11.2011 prin care s-a constatat că reclamanta nu îndeplinește condițiile

impuse de lege pentru exercitarea funcției de judecător și implicit, condițiile pentru reîncadrarea în funcție, sunt legale, fiind în concordanță cu prevederile art. 14 alin. 2 lit. e, art. 33 alin. 1 și art. 65 alin. 1 lit. i din Legea nr. 303/2004, privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevederi potrivit cărora „pentru exercitarea funcției de judecător este necesar, între altele, ca persoana în cauză să fie aptă din punct de vedere medical”.

Față de toate aceste considerente, Curtea a respins cererea în contencios administrativ a reclamantei, în contradictoriu cu Consiliul Superior al Magistraturii.

2. Desființarea, prin hotărâre a Secției pentru judecători a C.S.M., a funcției vacante de vicepreședinte prevăzută în statul de funcții al Judecătoriei Rădăuți. Lipsa propunerii în acest sens a președintelui Curții de Apel Suceava. Competența în materie a Ministrului Justiției.

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 4046 din 18 iunie 2012, dosar nr. 1781/2/2012)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 05.03.2012 sub nr. 1781/2/2012 reclamantul Ministerul Justiției a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, ca, prin hotărârea judecătorească ce se va pronunța, să se dispună: anularea Hotărârii nr. 431/26.05.2011 dată de Secția pentru judecători a C.S.M., prin care s-a dispus desființarea funcției vacante de vicepreședinte prevăzută în statul de funcții al Judecătoriei Rădăuți; anularea Hotărârii nr. 449/12.07.2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a respins contestația formulată de președintele Curții de Apel

Suceava; desființarea hotărârii nr. 23369/1154/2011 prin care s-a respins plângerea prealabilă formulată de Ministerul Justiției și înregistrată la această instituție sub nr. 88450/17.10.2011.

În fapt, se susține de către reclamant că, prin adresa nr. 121/29.03.2011, conducerea Judecătoriei Rădăuți, județul Suceava a transmis Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru judecători, propunerea Colegiului de Conducere al acestei instanțe judecătorești privind transformarea postului de vicepreședinte în post de execuție (judecător).

În motivarea acestei solicitări s-a arătat că postul de vicepreședinte de la Judecătoria Rădăuți este vacant din anul 2006, iar la concursurile pentru ocuparea acestuia nu s-au înscris judecători, cu excepția concursului organizat în decembrie 2010, când postul a fost ocupat de un judecător de la Tribunalul Suceava, dar care nu s-a prezentat efectiv la post, obținând imediat o detașare urmată de un transfer la Tribunalul Suceava.

S-a mai arătat că atribuțiile specifice postului de vicepreședinte au fost preluate și exercitate de președintele instanței și ceilalți judecători și că acestea au fost îndeplinite corespunzător având în vedere că în urma controalelor efectuate pe tema managementului instanței nu s-au constatat deficiențe sau disfuncționalități.

Totodată, în motivarea solicitării, s-a arătat că volumul de activitate al instanței a crescut din anul 2007 până în anul 2010 cu 2000 de cauze, numărul judecătorilor rămânând același, iar numărul de cauze pe judecător ajungând de la 661 în anul 2007 la 940 în anul 2010.

Având în vedere motivele arătate, precum și faptul că și complexitatea cauzelor a crescut, au concluzionat că transformarea postului de conducere (vicepreședinte) în post de execuție (judecător) este oportună pentru a exista posibilitatea ocupării efective a acestui

post prin scoaterea la concursurile pentru admiterea în magistratură.

S-a apreciat, de asemenea, că ocuparea postului de judecător nou creat ar conduce la diminuarea numărului de cauze/judecător și s-ar da posibilitatea judecătorilor de a aloca mai mult timp pentru pregătirea profesională, având în vedere numeroasele modificări legislative din ultima perioadă precum și intrarea în vigoare a noilor Coduri, ceea ce s-ar reflecta în îmbunătățirea activității de judecată sub aspectul calității și operativității.

Direcția Resurse Umane și Organizare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a solicitat președintelui Curții de Apel Suceava punctul de vedere cu privire la solicitarea formulată de Colegiul de Conducere al Judecătoriei Rădăuți.

Președintele Curții de Apel Suceava a comunicat avizul negativ, apreciind că postul de vicepreședinte la Judecătoria Rădăuți se impune a fi menținut în statul de funcții și de personal, motivat de faptul că, din punct de vedere statistic, această instanță se află peste media instanțelor din raza curții de apel în ce privește volumul de activitate, remarcându-se o creștere graduală, an de an a numărului de dosare nou intrate, alături de creșterea complexității cauzelor și a numeroaselor modificări legislative din ultima vreme. La motivarea transmiterii avizului negativ s-au avut în vedere și atribuțiile vicepreședintelui de judecătorie prevăzute de art. 17 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea nr. 387 din 22 septembrie 2005 a Consiliului Superior al Magistraturii, concluzionându-se că postul de vicepreședinte la Judecătoria Rădăuți se justifică în continuare pentru exercitarea atribuțiilor manageriale în vederea organizării și administrării eficiente a instanței și în raport cu numărul personalului de la nivelul acestei instanțe care este peste media instanțelor din raza Curții de apel Suceava.

Referitor la justificarea interesului Ministerului Justiției în formularea unei astfel de cereri, s-a arătat următoarele:

În conformitate cu art. 5 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară „Ministerul Justiției asigură buna organizare și administrare a justiției ca serviciu public”, iar potrivit art. 133 din același act normativ „(1) Fiecare instanță și fiecare parchet se încadrează cu numărul necesar de judecători (...).

(2) Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și președinții curților de apel, împreună cu ministrul justiției, (...) analizează anual volumul de activitate al instanțelor și parchetelor și, în funcție de rezultatele analizei, iau măsuri pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi, cu acordul Consiliului Superior al Magistraturii.”

Potrivit art. 135 din Legea nr. 304/2004 „Statele de funcții și de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete se aprobă cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii, prin ordin al ministrului justiției.”

Potrivit art. 5 din H.G. nr. 652/2009 „Ministerul are următoarele funcții principale: (...) c) reglementează cadrul normativ și instituțional al sistemului judiciar și al înlăptuirii justiției ca serviciu public; (...) f) veghează la respectarea ordinii de drept și a drepturilor și libertăților cetățenești, prin mijloacele și procedurile puse la dispoziție prin prezenta hotărâre sau prin alte reglementări; g) reprezintă statul sau Guvernul în domeniul de activitate și competență specifice stabilite prin prezenta hotărâre sau prin alte reglementări”.

Interesul Ministerului Justiției rezidă în realizarea competențelor sale și în a acționa astfel încât să fie respectate dispozițiile legale inclusiv în ceea ce privește stabilirea numărului de posturi la instanțele de judecată, ca aspect al organizării și funcționării instanțelor. A

trece cu vederea o situație pe care o apreciază ca fiind soluționată cu nesocotirea prevederilor legale, prin atitudinea de pasivitate constând în neșemnalarea și necontestarea situației constatate, M.J. ar expune neîncrederii imaginea justiției și ar anula îndeplinirea funcției sale de a veghea la respectarea ordinii de drept.

Modificarea operată în statul de funcții al Judecătoriei Rădăuți urmează analizei activității instanței și are ca efect modificarea nu doar a structurii posturilor, ci și a numărului prin modificarea raportului dintre funcțiile de execuție și cele de conducere, în plus, este un aspect care ține de administrarea justiției și de respectarea legii.

În ceea ce privește solicitarea de anularea hotărârii prin care C.S.M. a desființat funcția vacantă de vicepreședinte prevăzută în statul de funcții al Judecătoriei Rădăuți s-au argumentat următoarele;

În conformitate cu dispozițiile art. 10 din Hotărârea nr. 387/2005 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești: „(1) Președintele curții de apel exercită prerogative manageriale în scopul organizării eficiente a activității curții, precum și atribuții de coordonare și control privind administrarea curții de apel și a instanțelor din circumscripție, după cum urmează:

a) ia măsuri pentru organizarea și buna funcționare a instanței pe care o conduce, precum și a activității instanțelor din circumscripția curții de apel;

c) organizează și coordonează controlul administrării curții de apel și al instanțelor din circumscripția acesteia;

p) urmărește permanent realizarea unui management eficient al resurselor umane la curtea de apel și instanțele din circumscripția acesteia, pentru asigurarea unei dimensionări echilibrate a volumului de activitate, raportat la fiecare persoană,

și propune măsuri pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi; (...)”

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 41 lit. e din Legea nr. 317/2004 „Secțiunile Consiliului Superior al Magistraturii au următoarele atribuții referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor: e) la propunerea președinților curților de apel, stabilesc numărul vicepreședinților curților de apel, ai tribunalelor și ai tribunalelor specializate, precum și judecătoriile la care funcționează un vicepreședinte;”

Din analiza acestor dispoziții legale, se constată că legea atribuie competențe manageriale președintelui curții de apel, singurul în măsură să sesizeze Consiliul Superior al Magistraturii cu propunerea de înființare/desființare/transformare a postului de vicepreședinte la instanțele din circumscripția curții de apel.

Este real faptul că, Consiliul Superior al Magistraturii stabilește în ce măsură este necesar ca la o judecătorie să funcționeze un vicepreședinte, însă acest act este condiționat de existența propunerii președintelui Curții de Apel. În absența unei astfel de propuneri, așa cum s-a întâmplat în situația de față, Consiliul Superior al Magistraturii nu putea să stabilească prin hotărâre desființarea funcției de vicepreședinte prevăzută în statul de funcții și de personal al Judecătoriei Rădăuți, împrejurarea că ulterior sesizării întocmită de conducerea Judecătoriei Rădăuți, Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat președintelui curții de apel să exprime un punct de vedere nu este de natură a înlocui și a acoperi procedura reglementată de art. 41 lit. e din Legea nr. 317/2004.

În plus, președintele curții de apel a exprimat un punct de vedere negativ, apreciind că postul de vicepreședinte la Judecătoria Rădăuți se impune a fi menținut în statul de funcții și personal, situație care, cu atât mai mult, face ca

acest punct de vedere să fie un act absolut distinct de propunerea avută în vedere de art. 41 lit. e din Legea nr. 317/2004.

Având în vedere argumentele prezentate, s-a solicitat să se constate că desființarea postului de vicepreședinte la Judecătoria Rădăuți s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor legale cuprinse atât în Legea nr. 317/2004, cât și în Legea nr. 304/2004, și în consecință s-a solicitat anularea actelor astfel emise.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 303/2004 și nr. 317/2004 și pe dispozițiile Legii nr. 554/2004.

Examinând actele și lucrările cauzei, Curtea a constatat că acțiunea este întemeiată, pentru următoarele considerente:

În cauză este necontestat că, prin Hotărârea nr.431/26.05.2011 a Secției pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii, s-a dispus desființarea funcției vacante de vicepreședinte prevăzută în statul de funcții al Judecătoriei Rădăuți.

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 449/12.07.2011 a fost respinsă contestația formulată de domnul judecător C.H., președintele Curții de Apel Suceava, împotriva Hotărârii nr. 431/2011 a Secției pentru judecătoria a CSM.

În combaterea acțiunii promovate, autoritatea publică pârâtă a susținut, în esență că, actele atacate sunt legale și temeinice, Hotărârea nr.431/26.05.2011 a Secției pentru judecătoria fiind adoptată în temeiul dispozițiilor art. 41 lit. e) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii republicată, cu modificările și completările ulterioare și a art. 10 alin.(1) lit. a) din ROI, care stabilesc în competența Secției pentru judecătoria și a Colegiului de conducere al instanței atribuții privind organizarea și funcționarea instanțelor, nefiind prevăzută în acest sens o procedură specială și obligatorie.

Într-adevăr, potrivit dispozițiilor art. 41 lit. e) din Legea nr. 317/2004 „Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii au următoarele atribuții referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor: e) la propunerea președinților curților de apel, stabilesc numărul vicepreședinților curților de apel, ai tribunalelor și ai tribunalelor specializate, precum și judecătorii la care funcționează un vicepreședinte.” .

Totodată, potrivit art. 22 alin.(1) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor, colegiul de conducere al instanței dezbate problemele generale și adoptă hotărâri menite să asigure buna organizare și funcționare a instanței

Pe de altă parte, potrivit art. 135 din Legea nr. 304/2004 „Statele de funcții și de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunalele specializate, judecătorii și parchete se aprobă cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii, prin ordin al ministrului justiției.”

Deci, cu alte cuvinte, potrivit prevederilor legale mai sus menționate, Secția pentru judecătoria din cadrul CSM are atribuții însă, doar în ceea ce privește stabilirea numărului vicepreședinților instanțelor de judecată, pentru că, aprobarea statelor de funcții și de personal din cadrul instanțelor și parchetelor se face cu avizul conform al C.S.M., prin ordin al ministrului justiției, colegiul de conducere ale instanțelor având doar competențe cu caracter general privind asigurarea bunei organizări și funcționări a acesteia.

Altfel spus, respectând principiul simetriei actelor juridice potrivit căruia cine are competența să înființeze poate să și desființeze, rezultă că doar prin ordin al Ministrului Justiției, cu avizul conform al C.S.M. și la propunerea președintelui curții de apel poate fi desființat un astfel de post.

Or, în cauză, este necontestat că desființarea postului vacant de vicepreședinte de la Judecătoria Rădăuți s-a

făcut prin Hotărârea Secției pentru judecători din cadrul C.S.M. nr. 431/2011, fără propunerea președintelui Curții de Apel Suceava din raza căreia se afla instanța respectivă, chiar mai mult, cu avizul negativ al președintelui acestei instanțe, așa încât, Curtea a constatat că hotărârea în discuție a fost emisă în condiții de nelegalitate ceea ce atrage anularea acesteia și pe cale de consecință și a Hotărârii Plenului prin care a fost respinsă contestația împotriva acesteia.

În ceea ce privește adresa nr. 23369/1154/2011 Curtea a constatat că aceasta este răspunsul C.S.M. la plângerea Ministerului Justiției prin care s-a solicitat revocarea actelor în discuție, acte pe care instanța le-a anulat prin prezenta hotărâre.

3. Art. I pct. 1 din Hotărârea nr. 504/21.07.2011 a Plenului C.S.M. Atribuția colegiului de conducere a instanței, de a dispune repartizarea judecătorilor de la o secție la alta a instanței, în cazurile în care schimbarea specializării este justificată de existența unui dezechilibru vădit și de durată între secții, sub aspectul volumului de activitate

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 5353 din 27 septembrie 2012, dosar nr. 3872/2/2012)

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 11.05.2012 sub nr. 3872/2/2012, reclamanta Ț.I. a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, anularea parțială a Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 504 din 21 iulie 2011, sub aspectul art. I pct. 1, prin care a fost amendat art. 22 alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, în sensul înlăturării prevederilor lit. b¹) din cadrul acestui ultim act administrativ cu

caracter normativ, iar în contradictoriu cu pârâta Curtea de Apel Ploiești a solicitat anularea parțială a Hotărârii Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nr. 25 din 15 noiembrie 2011, sub aspectul art. 7, prin care a fost respinsă plângerea prealabilă, și anularea parțială a Hotărârii Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nr. 19 din 16 septembrie 2011, sub aspectul dispozițiilor art. 1 pct. 3 și art. 2, referitoare la aprobarea repartizării sale la Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie de la Secția Civilă II de Contencios Administrativ și Fiscal, precum și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, reclamanta a arătat că funcționarea colegiului de conducere al instanțelor judecătorești și competența acestuia cu privire la componența secțiilor și completelor specializate sunt reglementate de dispozițiile art. 41 și 49 din Legea nr. 304/2004, care este o lege organică. De asemenea, prevederile art. 22 alin. 2 lit. b¹) din ROIIJ au un conținut diferit de cel al legii organice în domeniu, sporind sfera competențelor colegiului de conducere și modificând regimul juridic al repartizării unui judecător de la o secție la alta secție a instanței în cadrul căreia își desfășoară activitatea profesională.

În aceste condiții, reclamanta a apreciat că art. I pct. 1 din Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 504 din 21 iulie 2011, care a statuat inserarea lit. b¹ în cadrul art. 22 alin. 2 din ROIIJ contravine dispozițiilor legale, constituționale și organice.

Cu privire la Hotărârile Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nr. 19 din 16 septembrie 2011 și nr. 25 din 15 noiembrie 2011, reclamanta a arătat că admiterea petitului principal conduce automat la admiterea petitului incidental deoarece eliminarea cu efect declarativ a prevederilor art. 22 alin. 2 lit. b¹) din ROIIJ lipsește de fundament juridic actul administrativ individual atacat prin acțiune.

În subsidiar, reclamanta a arătat că acest din urma act administrativ este nelegal deoarece din interpretarea art. 22 alin. (2) lit. b¹) din ROIIJ rezultă că acesta se aplică exclusiv în cazul în care există un dezechilibru vădit și de durată între secții sub aspectul volumului de activitate, ce trebuie dovedit cu înscrisuri specifice statisticii judiciare. În acest sens, redând date statistice, reclamanta a menționat că atât în anul 2010, cât și în primele 3 trimestre ale anului 2011, analiza comparativă a volumului de activitate a celor două secții în discuție reliefează că nu există un dezechilibru vădit și de durată sub aspectul volumului de activitate între Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal și Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, care sa justifice schimbarea specializării unui judecător al primei secții și repartizării sale la Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie deoarece aceasta din urma nu are un volum de activitate vădit superior față de prima, ci dimpotrivă. Așadar, prevederile art. 22 alin. 2 lit. b¹) din Regulament au fost aplicate în mod greșit cu ocazia emiterii actului administrativ atacat.

Reclamanta a precizat că este neîntemeiată critica din Hotărârea Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nr. 25 din 15 noiembrie 2011 în sensul ca motivele vizează Hotărârea Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nr. 15 din 11 iulie 2011, prin care s-a stabilit necesitatea repartizării unor judecători la Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, întrucât respectiva hotărâre nu constituie un act administrativ individual față de aceasta, prin care să îi fie vătămăte drepturile subiective consfințite de legile organice privind organizarea judiciară și statutul magistraților din moment ce nu dispune repartizarea sa nominală la o altă secție.

Pe de altă parte, reclamanta a menționat că probațiunea experienței sale

profesionale anterioare în domeniul de activitate corespunzător specializării secției la care se intenționează mutarea nu poate fi efectuată cu acuratețe și corespunzător scopului normei decât prin raportare la durata în care magistrații în discuție au îndeplinit activitatea jurisdicțională în materia respectivă.

Distincțiile care stau la baza actului administrativ atacat referitoare la modalitatea de investire a instanței penale, respectiv ponderea dosarelor corespunzătoare specializării în ședințele de judecată la care magistratul a participat în perioada analizată, sunt artificiale deoarece atare subcriterii nu sunt menționate de legiuitor, iar norma în discuție este de strictă interpretare și aplicare. În acest context, reclamanta a precizat că acuratețea adreselor emenate de la Judecătoria Vălenii de Munte și Judecătoria Buzău este îndoielnică de vreme ce nu au la bază elemente statistice concrete.

În dovedire, reclamanta a depus la dosar, în copie, un set de înscrisuri.

În drept, au fost invocate dispozițiile Legii nr. 554/2004, art. 3 pct. 1 și art. 17 C.pr.civ..

Analizând actele prezentei cauze, Curtea a reținut următoarele:

În ceea ce privește primul capăt de cerere, instanța observă că reclamanta a solicitat anularea art. I pct. 1 din Hotărârea nr. 504/21.07.2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, susținând în esență că aceste prevederi, cu o forță juridică inferioară, contravin dispozițiilor art. 41 alin. 2 și 3 și art. 49 alin. 1 din Legea nr. 304/2004, ce este o lege organică.

Așadar, instanța de contencios administrativ are de examinat concordanța dintre prevederile actul administrativ deduse judecății cu legea organică cu forță juridică superioară, în temeiul și în executarea căreia au fost emise, conform principiului ierarhiei și forței juridice a actelor normative, consacrat de art. 1 alin.

5 din Constituția României și art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Potrivit dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 24/2000 „Ierarhia actelor normative (1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. (2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi. (3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Instanța observă că prevederile art. 41 din Legea nr. 304/2004 stabilesc atribuțiile ce revin colegiilor de conducere ale instanțelor judecătorești privind propunerea de înființare a secțiilor și completelor specializate ale acestora, precum și compunerea secțiilor și completelor specializate. În acest context, trebuie reamintit că rolul legii organice, așa cum este și Legea nr. 304/2004, este acela de a stabili cadrul general de reglementare a domeniului ce este vizat, în cauza de față organizarea judiciară, elementele de nuanță ce vizează stabilirea în concret a modului de executare a legii putând fi adoptate prin acte administrative cu forță juridică inferioară, precum și faptul că pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii este abilitat prin art. 38 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 să adopte regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

Deși reclamanta a susținut că dispozițiile art. 22 alin. 2 lit. b¹) din ROIIJ, introdus prin art. I pct. 1 din Hotărârea nr. 504/21.07.2011, au un conținut diferit de cel al Legii nr. 304/2004, instanța apreciază că această critică nu este întemeiată.

Astfel, se observă că atribuția colegiului de conducere a instanței, de a

dispune repartizarea judecătorilor de la o secție la alta a instanței, în cazurile în care schimbarea specializării este justificată de existența unui dezechilibru vădit și de durată între secții, sub aspectul volumului de activitate, se circumscrie atribuției generale de a stabili componența secțiilor și completelor specializate, prevăzută de art. 41 din Legea nr. 304/2004.

Totodată, instanța constată că în situația în care s-ar considera că prin introducerea prevederilor art. 22 alin. 2 lit. b¹) din ROIIJ s-ar lărgi sfera de competență a colegiului de conducere, s-ar putea ajunge la situația în care, odată stabilită componența secțiilor și completelor specializate, la un moment inițial, prin aceasta fiind consumat exercițiul dreptului colegiului de conducere prevăzut de art. 41 din Legea nr. 304/2004, acesta nu ar putea ulterior să restabilească componența, indiferent de realitățile obiective și justificabile care au intervenit ulterior, iar aceasta pentru simplu motiv că în legea organică nu este prevăzută expres și distinct această posibilitate.

Instanța apreciază că atât stabilirea inițială a componenței secțiilor, cât și repartizarea judecătorilor de la o secție la alta a instanței, în anumite împrejurări, reprezintă elemente componente încorporate în atribuția generală prevăzută de art. 41 din Legea nr. 304/2004, iar nu atribuții diferite, care ar necesita o reglementare distinctă în legea organică.

Pe de altă parte, instanța observă că deși reclamanta a susținut că prin dispozițiile criticate se modifică radical regimul juridic al repartizării unui judecător de la o secție la alta a aceleiași instanțe, nu a indicat modalitatea efectivă în care acest efect se produce. De altfel, instanța constată că art. 41 din Legea nr. 304/2004 prevede stabilirea componenței secțiilor, ceea ce se traduce prin repartizarea judecătorilor pe una dintre secțiile componente ale instanței, în raport

de două criterii, respectiv volumul de activitate și specializarea judecătorului, acestea fiind menținute și în cadrul art. 22 alin. 2 lit. b¹) din ROIIJ.

Nu în ultimul rând, instanța observă că nu trebuie făcută confuzie între dispozițiile cuprinse în aliniatele (2) și (3) ale Legii nr. 304/2004. Astfel, în timp ce primul text vizează atribuția colegiului de conducere de a stabili componența secțiilor, ceea ce implică stabilirea numărului de judecători alocați fiecărei secții și nominalizarea acestora, inclusiv luarea de măsuri de mărire a numărului de judecători pentru o anumită secție și redistribuirea acestora în anumite condiții, rezultând modificarea componenței secției, cel de-al doilea alineat se referă la o cu totul altă ipoteză, respectiv aceea în care componența secției rămâne nemodificată, însă din cauza unor motive obiective, în cazuri individual determinate, constituirea unui complet de judecată este imposibilă, astfel încât se poate aproba participarea unor judecători de la alte secții. Diferența clară, esențială și definitorie între cele două ipoteze este aceea că în timp ce conform alin. (2) judecătorul/judecătorii sunt efectiv repartizați în cadrul unei alte secții, în cazul alin. (3) judecătorul/judecătorii rămân/e în cadrul aceleiași secții, la care este deja repartizat, dar pentru o anumită cauză/ anumite cauze judecă în cadrul altei secții.

Referitor la art. 49 alin. 1 din Legea nr. 304/2004, instanța constată că acesta reglementează funcționarea colegiului de conducere în cadrul fiecărei instanțe, fiind prevăzute atribuțiile prin raportare la art. 41 din același act normativ, precum și abilitarea de a hotărî cu privire la problemele generale de conducere ale instanței. De vreme ce reclamanta nu a adus critici distincte prin raportare la acest text, dată fiind trimiterea la art. 41, instanța apreciază că argumentele expuse anterior sunt perfect valabile și cu privire la acesta.

În raport de aceste considerente, instanța apreciază că art. 1 pct. 1 din Hotărârea nr. 504/21.07.2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nu derogă și nici nu completează dispozițiile art. 41 și art. 49 alin. 1 din Legea nr. 304/2004, urmând ca acțiunea sub acest aspect să fie respinsă ca neîntemeiată.

În ceea ce privește capătul de cerere vizând anularea art. 7 din Hotărârea Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nr. 25/15 noiembrie 2011 și art. 1 pct. 3 și art. 2 din Hotărârea Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nr. 19/16 septembrie 2011, instanța reține că prin Hotărârea nr. 19/16.09.2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești s-a aprobat repartizarea la Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, începând cu data de 1 octombrie 2011, a doamnei judecător S.P.B., a domnului judecător T.L. și a doamnei judecător I.Ț., precum și o perioadă de o lună în care aceștia să nu participe la ședințele de judecată ale Secției penale și pentru cauze cu minori și de familie și să aibă posibilitatea formării profesionale în specialitate penală.

Reclamanta a formulat plângere prealabilă împotriva acestei hotărâri la data de 03.11.2011, înregistrată la Curtea de Apel Ploiești sub nr. 488410, care prin art. 7 din Hotărârea nr. 25/15 noiembrie 2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești a fost respinsă, soluția fiind comunicată acesteia la data 05.04.2012 cu adresa nr. 1153/A/2012/14.03.2012.

Cu privire la motivele de nelegalitate a acestor acte administrative, instanța observă că reclamanta a solicitat anularea ca urmare a admitterii primului capăt de cerere. În raport de soluția ce urmează a fi pronunțată în cauză cu privire la capătul de cerere menționat, instanța constată că această susținere este neîntemeiată.

Pe de altă parte, instanța reține că reclamanta a invocat netemeinicia

hotărârilor nr. 19/16.09.2011 și nr. 25/15 noiembrie 2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești ca urmare a inexistenței unui dezechilibru vădit și de durată sub aspectul volumului de activitate între fosta Secție Comercială, de Contencios Administrativ și fiscal (în prezent Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal) și Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, care să justifice schimbarea specializării unui judecător al primei secții în sensul repartizării sale la cea de-a doua secție, iar pe cale de consecință aplicarea incorectă a prevederilor art. 22 alin. 2 lit. b¹) din ROIIJ.

În acest context, instanța observă că Hotărârea nr. 19/16.09.2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nu privește luarea măsurii repartizării a trei posturi de judecători de la alte secții la Secția penală (decizie ce a fost luată prin Hotărârea nr. 15/11 iulie 2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești), ci s-a aprobat lista judecătorilor care în mod efectiv au fost repartizați la Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Este adevărat că Hotărârea nr. 15/11 iulie 2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nu se adresează personal reclamantei, iar la momentul emiterii nici nu producea vreun efect direct asupra acesteia, însă trebuie observat că în cadrul contestației formulate împotriva hotărârii prin care a fost repartizată la Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie din cadrul acestei instanțe nu pot fi aduse critici ce vizează o altă hotărâre și nici nu poate obține anularea unor prevederi ale hotărârilor nr. 19/16.09.2011 și nr. 25/15 noiembrie 2011 pentru motive ce nu le sunt proprii.

Așadar, în prezentul cadru procesual, controlul judecătoresc nu se poate exercita cu privire la un act administrativ cu a cărei verificare instanța nu a fost investită în mod legal, în acest sens fiind

dispozițiile art. 129 alin. 6 C.pr.civ., potrivit căruia „În toate cazurile, judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii deduse judecătii”. În egală măsură, instanța apreciază că aceste critici sunt străine de analiza ce poate fi făcută în limitele investirii; de vreme ce prin Hotărârea nr. 19/2011 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Ploiești nu s-a aprobat repartizarea a trei posturi de judecători de la Secția a II-a Civilă, de Contencios administrativ și fiscal la Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, ci au fost doar desemnați nominal judecătorii care vor ocupa efectiv posturile deja repartizate, instanța nu poate stabili dacă această măsură este întemeiată în raport de datele statistice avute la dispoziție de pârâtă.

În ceea ce privește ponderea dosarelor penale rulate în situația judecătorilor care și-au desfășurat activitatea în cadrul unor secții mixte, avută în vedere de pârâta Curtea de Apel Ploiești pentru a stabili în concret experiența profesională anterioară în materie penală a judecătorilor și a face astfel departajarea, instanța apreciază că aceasta nu poate fi considerată artificială, ci este menită a face o diferențiere necesară, impusă de realitatea obiectivă a soluționării unor dosare penale în cadrul unor ședințe în care se soluționau și dosare civile. De asemenea, nu se poate susține că prin aceasta s-ar institui un subcriteriu întrucât rolul său este tocmai acela de a determina, cu o cât mai mare precizie, experiența profesională anterioară în materie penală a judecătorilor.

Totodată, instanța apreciază că efectuarea unei distincții cu privire la ponderea dosarelor penale pe care le-au rulat judecătorii ce și-au desfășurat activitatea în cadrul unor secții mixte se impunea întrucât relevantă era determinarea experienței în materie penală, iar nu vechimea efectivă în funcția de judecător, activitatea prestată în materie

civilă neprezentând importanță sub acest aspect.

În ceea ce privește modalitatea efectivă în care pârâta Curtea de Apel Ploiești a determinat experiența în materie penală a doamnelor judecătore S.M., D.R. și Ț.I., instanța constată că în vreme ce doamna judecătore S.M. a avut o vechime totală de 6 ani și 11 luni, din care 5 ani, 7 luni și 17 zile în cadrul unui complet mixt, în care ponderea dosarelor penale era de 25%, conform adevărîței nr. 564/31.08.2011 emisă de Judecătoria Văleni, 3 luni și 15 zile în cadrul Secției minore și de familie din cadrul Curții de Apel Ploiești, secție mixtă, 1 an în cadrul Secției Penale a Curții de Apel Ploiești, iar doamna judecătore D.R. a desfășurat activitatea 5 ani și 8 luni în cadrul unui complet mixt, în care în care ponderea dosarelor penale era de 30%, conform adevărîței nr. 4952/A/04.08.2011 emisă de Judecătoria Buzău, reclamanta a desfășurat o activitate exclusiv în materie penală de 5 ani și 3 luni în cadrul Judecătorei Ploiești și a Tribunalului Prahova.

Împrejurarea că participarea reclamantei în cadrul unui complet ce judeca exclusiv în materie penală (în perioada activității desfășurate în cadrul Judecătorei Ploiești) s-a făcut fără consultarea sa și fără posibilitatea contestării acestei măsuri nu este de natură a înlătura experiența acumulată în această materie.

În același context, instanța apreciază că în măsura în care adresele emise de Judecătoria Vălenii de Munte și Judecătoria Buzău nu au fost contestate distinct, iar lipsa lor de temeinicie nu a fost constatată, pârâta nu avea cum să le înlătore.

În raport de aceste date, în mod corect a reținut pârâta Curtea de Apel Ploiești că reclamanta are cea mai mare experiență în materie penală, departajare între judecătore fiind efectuată în baza acestui criteriu.

Pentru aceste considerente, instanța a apreciat că acțiunea este neîntemeiată, urmând a fi respinsă ca atare.

4. Respingerea cererii de numire a unui procuror în funcția de judecător. Lipsa unei analize temeinice a Plenului C.S.M. Luarea măsurilor care se impun pentru ocuparea posturilor vacante, raportat la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 2857 din 7 iunie 2012, dosar nr. 845/1/2012)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cadrul procesual

Prin cererea adresată Consiliului Superior al Magistraturii P.A.M., procuror la Parchetul de pe lângă ICCJ, a solicitat numirea în funcția de judecător la Curtea de Apel București, Tribunalul București, Judecătoria Sectoarelor 1, 2, 3, 4, 5 sau 6 București, cu recunoașterea gradului profesional deținut corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

2. Hotărârea Consiliul Superior al Magistraturii

Prin Hotărârea nr. 993 din 20.12.2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a fost respinsă cererea de numire în funcția de judecător formulată de P.A.M.. Pentru a pronunța această hotărâre, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că posturile de execuție de judecător vacante la toate judecătorele au fost indisponibilizate pentru repartizarea candidaților care au promovat examenul de capacitate pentru anul 2011, constatând că nu sunt posturi disponibile pentru numirea în funcția de judecător.

De asemenea, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că la

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt desfășurate activități complexe și sunt înregistrate un număr mare de lucrări pe procuror în perioada de referință analizată. Plenul a avut în vedere atribuțiile ce revin Consiliului în stabilirea politicii de resurse umane la nivelul instanțelor și parchetelor de pe lângă acestea, în raport cu calendarul estimativ al concursurilor și examenelor, față de perioada estimativă în care urmează să se organizeze concursul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor și față de faptul că următoarea sesiune de transferuri pentru instanțele judecătorești urmează să aibă loc în luna ianuarie 2012.

3. *Recursul declarat de P.A.M. împotriva Hotărârii nr. 993 din 20.12.2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, în temeiul art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004 modificată și completată*

Recurenta arată că a susținut un interviu în fața Secției pentru judecători a C.S.M., care a constatat faptul că îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a fi numită în funcția de judecător, fiind emisă Hotărârea nr. 1019 din 20.12.2011.

Hotărârea Plenului C.S.M. prin care s-a respins cererea de numire în funcția de judecător, susține recurenta, a fost emisă cu exces de putere. La data formulării cererii, ca și în prezent, recurenta îndeplinea criteriile obiective impuse de lege pentru numirea în funcția de judecător. Cu privire la criteriul referitor la volumul de activitate, respectiv numărul de dosare pe procuror / judecător, potrivit refuzului întocmit de DRVO, încărcătura pe judecător la nivelul Curții de Apel București și Tribunalului București era de aproximativ 529 dosare și 929 dosare, net superior celui de 243,82 lucrări și 10,23 dosare pe an înregistrate la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește situația posturilor vacante la 1.12.2011, publicată pe site-ul C.S.M. la data formulării cererii la Curtea de Apel București, existau 2 locuri efectiv de execuție și alte 4 care urmau a fi vacante la 01.01.2012 și la Tribunalul București 6 locuri, cele de la judecătorii fiind indisponibilizate pentru repartizarea candidaților care au promovat examenul de capacitate. Îndeplinirea condițiilor se referă și la existența avizelor favorabile, atât de la Parchetul de pe lângă ÎCCJ, cât și de la Curtea de Apel București, Tribunalul București și Judecătoriile 2-5, precum și la criteriul de vechime în magistratură de 14 ani și 1 luni în funcția de procuror, de 8 ani și 3 luni având grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Din interpretarea sintagmei „pot fi numiți” care se regăsește în cuprinsul art. 61 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, rezultă că magistrații care formulează cereri de transfer, au dreptul la o aplicare justă a marjei de apreciere de către autoritatea decidentă și în cadrul acesteia, în condițiile întrunirii tuturor criteriilor, formularea unei cereri de transfer este un drept și nu o vocație. Mai mult, pe parcursul anului 2011, prin activitatea desfășurată, intimatul nu și-a respectat propriul regulament Hotărârea nr. 193 din 9.03.2006, care impune discutarea cererilor de transfer din 2 în 2 luni, situație care a dus practic la blocarea activității unor instanțe.

4. *Apărările formulate de intimatul-pârât Consiliul Superior al Magistraturii*

Prin întâmpinare, intimatul solicită respingerea recursului ca nefondat și arată că la soluționarea cererii s-au avut în vedere schemele de posturi la Parchetul de pe lângă ÎCCJ, schemele de posturi la instanțele unde s-a solicitat numirea; gradul de ocupare a schemelor și încărcătura per procuror și judecător;

faptul că la judecătorii posturile au fost indisponibilizate pentru repartizarea candidaților care au promovat examenul de capacitate din anul 2011, cu mențiunea că la Judecătoria Sectorului 3 București, postul vacant este cel aferent funcției de vicepreședinte, iar la Judecătoria Sectorului 5 București nu există nici un post vacant.

S-au avut în vedere și dispozițiile art. 23 alin. 11 din Regulamentul aprobat prin HPCSM nr. 193/2006, motivele de ordin profesional, complexitatea activității desfășurate la Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție, numărul mare de lucrări/ procuror înregistrate în perioada de referință analizată prin raportare la volumul de activitate existent la Curtea de Apel București și Tribunalul București în vederea asigurării unui echilibru în buna funcționare a instituțiilor vizate. S-au mai avut în vedere calendarul estimativ al concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor și faptul că următoarea sesiune de transferuri pentru instanțele judecătorești urma să aibă loc în luna ianuarie 2012.

Numirea în funcția de judecător/procuror nu constituie un drept, ci o vocație, propunerea este de competența exclusivă a C.S.M., context în care trebuie asigurat un echilibru între interesul general și cel particular al judecătorului/procurorului care solicită aprobarea cererii de numire.

II. Considerentele Înaltei Curți instanța competentă să soluționeze calea de atac exercitată

1. Recursul este fondat.

1.1. Competența exclusivă a Plenului C.S.M. în evaluarea în concret a aspectelor care să determine aprobarea numirii în funcția de judecător a recurentei și înaintarea propunerii către Președintele României nu este înlăturată sau negată prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești, întemeiată pe dispozițiile art.29

alin.(7) din Legea nr.317/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Aspectele ce țin de oportunitatea numirii într-o funcție de judecător se subsumează analizei legalității actului administrativ atacat.

1.2. Motivarea actului administrativ trebuie să demonstreze că prevederile legale incidente speței au fost respectate de către emitent.

Însuși intimatul C.S.M. recunoaște că recurenta îndeplinește criteriile obiective impuse de lege pentru numirea în funcția de judecător. De asemenea, au fost emise și avizele cerute de lege din partea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea de Apel București Tribunalul București și Judecătoriile 2, 3, 4 și 5 București.

În cuprinsul hotărârii atacate se arată că pe lângă condițiile sus menționate au fost analizate și numărul posturilor vacante, volumul de activitate la Parchetul ÎCCJ și instanțele în discuție, faptul că toate posturile de la judecătorii au fost indisponibilizate pentru examenul de capacitate din anul 2011, precum și viitorul concurs de promovare în funcții de execuții. Motivarea hotărârii atacate reprezintă însă o însușire de date și de articole din lege sau regulamente. Hotărârea nu cuprinde o evaluare a datelor analizate și nu demonstrează care este consecința eventualei numiri a recurentei, dezechilibrul ce s-ar putea produce asupra politicii de resurse umane în domeniul justiției și de ce în acest caz trebuie să prevaleze interesul general în detrimentul celui personal.

Mai mult, deși în cuprinsul hotărârii se justifică respingerea cererii de numire în funcția de judecător la una dintre judecătoriile din București, din cauza indisponibilizării posturilor pentru examenul de capacitate, nu este analizată cererea și față de posturile vacante de la Tribunalul București și Curtea de Apel București.

Statistica posturilor libere și a volumului de activitate comparativ între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și instanțe a fost inserată în hotărâre fără a se face o analiză asupra deciziei de respingere a cererii.

Nu s-a explicat faptul neluării în seamă a avizului pozitiv al Parchetului ÎCCJ. Avizul pozitiv are semnificația clară a neperturbării activității prin eventuala numire a recurenteii în funcția de judecător. Datele statistice arată și că volumul de activitate plus încărcătura per judecător / procuror este mai mare la instanțe, în raport cu Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție. Nu s-a demonstrat cum a influențat decizia calendarul estimativ al viitoarelor concursuri și examene de promovare în funcții de execuție, eventual dacă și aceste posturi sunt indisponibilizate sau existența unui anumit proiect de recrutare a judecătorilor.

1.3. Luarea măsurilor care se impun pentru ocuparea posturilor vacante, raportat la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar, stabilitatea în sistem (care nici nu a fost analizată prin hotărârea adoptată, dar ridicată la rang de principiu în întâmpinarea depusă la dosar), parcurgerea etapelor de formare, perfecționare și promovare a judecătorilor și procurorilor nu trebuie doar enunțate în momentul luării unei decizii asupra unei cereri întemeiate pe dispozițiile art.61 din Legea nr.303/2004 republicată, modificată și completată, ci aplicate la cazul concret, în cadrul unei analize obiective întemeiate pe criteriile prevăzute de lege.

Din actele dosarului rezultă că intimatul a analizat formal condițiile prevăzute de lege, a emis o hotărâre nelegală ce a condus la vătămarea drepturilor recurenteii, cererea formulată reprezentând un drept ce poate fi valorificat în condițiile impuse de actele normative incidente.

2. Față de acestea, în temeiul art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 republicată, modificată și completată, recursul va fi admis, sens în care se va anula hotărârea recurată. Urmează să fie obligat intimatul, în temeiul art.1 din Legea nr.554/2004 modificată și completată, să emită o hotărâre prin care să dispună numirea în funcția de judecător a recurenteii la una din instanțele care a acordat avizul favorabil.

5. Respingerea solicitării Ministerului Justiției privind acordarea avizului conform pentru modificarea statelor de funcții și de personal ale Judecătoriei Pitești și Judecătoriei Curtea de Argeș prin transformarea unor posturi de grefieri cu studii medii în posturi de grefier cu studii superioare. Temeinicie

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 2389 din 3 aprilie 2012, dosar nr. 10381/2/2011)

Prin cererea înregistrată sub nr. 1038172/2011 din data de 06.12.2011 reclamantul Ministerul Justiției a chemat în judecată Consiliul Superior al Magistraturii solicitând anularea Hotărârii nr. 302/12.05.2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a respins solicitarea Ministerului Justiției privind acordarea avizului conform pentru modificarea statelor de funcții și de personal ale Judecătoriei Pitești și Judecătoriei Curtea de Argeș prin transformarea unor posturi de grefieri cu studii medii în posturi de grefier cu studii superioare.

În motivarea acțiunii se arată că, urmare a solicitării Curții de Apel Pitești, Ministerul Justiției, prin adresa nr. 7376/5/06.04.2011, a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii avizul conform pentru modificarea statului de funcții și de

personal al Judecătorei Pitești și Judecătorei Curtea de Argeș, însă prin Hotărârea nr. 302/2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii în baza soluției de principiu adoptată în ședința 12.05.2011 solicitarea a fost respinsă.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a stabilit după o perioadă de aproape 2 ani (în care a acordat aviz conform pentru transformarea fără examen a unor multiple posturi de grefier cu studii medii, licențiați în drept), o soluție de principiu în legătură cu această transformare, în sensul că „promovarea grefierului din funcții de execuție cu studii medii în funcții de execuție cu studii superioare se poate face doar prin examen/concurs urmând ca eventualele solicitări de transformare a posturilor să fie analizate ulterior promovării”.

Împotriva hotărârii nr. 302/2011 reclamantul a formulat plângere prealabilă, solicitând revocarea acesteia, însă prin adresa nr. 22491/1154/2011 Consiliul Superior al Magistraturii a comunicat faptul că nu se impune revocarea hotărârii atacate.

Mai arată reclamantul că, deși în ședința din 26.03.2009 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat în legătură cu modul de interpretare a prevederilor art. 43 din Legea nr. 567/2004 că transformarea posturilor de grefier cu studii medii în posturi de grefier cu studii superioare ca urmare a absolvirii de către titularii acestor posturi a studiilor superioare juridice, este posibilă independent de promovarea unui examen, operând reîncadrarea persoanelor în cauză pe postul astfel transformat. În aceste condiții, fără a exista un temei juridic nou, care să justifice schimbarea punctului de vedere exprimat de aceeași instituție în anul 2009, potrivit noii viziuni a Consiliului Superior al Magistraturii transformarea posturilor de grefieri cu studii medii în posturi de grefier cu studii

superioare poate opera numai în condițiile susținerii de către titularul postului a unui examen de promovare.

Prin cererea de înregistrare pe rolul Curții de Apel București Secția a VIII-a sub nr. 10895/2/2011 în data de 21.12.2011 reclamantul Ministerul Justiției a chemat în judecată pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, solicitând anularea soluției de principiu adoptată de plenul Consiliului Superior al Magistraturii în ședința din data de 12.05.2011, soluție prin care s-a apreciat că promovarea grefierilor din funcții de execuție cu studii medii în funcții de execuție cu studii superioare se poate face doar prin examen.

Astfel, fără a emite o hotărâre identificată prin număr, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a stabilit după o perioadă de aproape 2 ani (în care CSM să acorde aviz conform pentru transformarea fără examen a unor multiple posturi de grefier cu studii medii licențiați în drept) o soluție de principiu în legătură cu modul de transformare a posturilor de grefier cu studii medii în posturi de grefier cu studii superioare, conform căruia „promovarea grefierilor din funcții de execuție cu studii medii în funcții de execuție cu studii superioare se poate face doar prin examen/concurs, urmând ca eventualele solicitări de transformare a posturilor să fie analizate ulterior promovării”.

Împotriva acestei soluții, arată reclamantul a formulat plângere prealabilă în temeiul art. 7 Legea nr. 554/2004 la data de 06.10.2011.

La data de 02.02.2012 prin întâmpinarea formulată, Consiliul Superior al Magistraturii a invocat excepția conexității, iar cu privire la fondul cauzei respingerea acțiunilor ca neîntemeiate.

Prin încheierea pronunțată la data de 21.02.2012 Curtea de Apel București a admis excepția conexității, dispunând conexarea dosarului nr. 10895/2/2011 la dosarul nr. 10381/2/2011.

Analizând probatoriul administrat în cauză, Curtea reține următoarele:

În ședința din data de 12.05.2011. Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât că „promovarea grefierilor din funcții de execuție cu studii medii în funcții de execuție cu studii superioare se poate face doar prin examen/concurs, urmând ca eventualele solicitări de transformare a posturilor să fie analizate ulterior promovării”.

Această soluție a fost concretizată prin adoptarea Hotărârii nr. 302 din 12.05.2011, prin care Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât respingerea solicitării Ministerului Justiției privind acordarea avizului conform pentru modificarea statelor de funcții și de personal ale Judecătoriei Pitești și Judecătoriei Curtea de Argeș, prin transformarea unor posturi de grefier cu studii medii, în posturi de grefier cu studii superioare.

Potrivit prevederilor art. 135 alin.1 Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările ulterioare „Statele de funcții și de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete se aprobă cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii, prin ordin al ministrului justiției”.

Procedura avizului conform este, în egală măsură, aplicabilă și în ipoteza modificării statelor de funcții și de personal, cum este și cazul transformării unor posturi din posturi de grefier cu studii medii în posturi de grefier cu studii superioare.

Potrivit dispozițiilor art. 43 al Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, cu modificările și completările ulterioare, „promovarea în funcții de execuție se face prin concurs sau examen, în funcția imediat superioară”, iar potrivit art. 44 alin.1 din același act

normativ „promovarea în funcții de execuție în grade sau trepte profesionale superioare, în cadrul aceleiași instanțe sau aceleiași parchet, se face prin examen.”

Astfel, promovarea grefierilor din funcții de execuție cu studii medii în funcții de execuție cu studii superioare se poate face doar prin examen, transformarea posturilor de grefier cu studii medii în posturi de grefier cu studii superioare urmând să se realizeze ulterior susținerii examenului mai sus amintit.

De altfel, soluția de principiu a fost concretizată în Hotărârea nr. 830/15.12.2011 de modificare și completare a Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului sau examenului pentru definitivarea în funcție, promovarea în grade superioare în cadrul aceleiași instanțe sau parchet, precum și în funcții de execuție a personalului auxiliar de specialitate la instanțe sau parchete superioare, aprobat prin Hotărârea Plenului nr. 181/2007.

Având în vedere că dispozițiile Legii nr. 567/2004 cu modificările ulterioare nu conțin prevederi privind atribuțiile ce revin grefierilor cu studii superioare și celor ce revin grefierilor cu studii medii, stabilirea procentului la nivelul fiecărei instanțe a funcțiilor de nivel mediu și a celor de nivel superior necesare trebuie să pornească de la posibilitatea separării funcționale a celor două categorii de grefieri, astfel încât transformarea posturilor să se facă doar în cazul celor care execută efectiv atribuții de nivel superior și care sunt îndreptățiți în mod corespunzător la o salarizare corespunzătoare.

Așadar, în mod corect Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a adoptat soluția de principiu din data de 12 mai 2011 ce a constituit și motivul respingerii solicitării Ministerului Justiției privind acordarea avizului conform pentru modificarea statelor de funcții și de personal al Judecătoriei Pitești și Judecătoriei Curtea

de Argeș prin transformarea unor posturi de grefier cu studii medii în posturi de grefier cu studii superioare, astfel că văzând dispozițiile art. 1, 18 Legea nr. 554/2004 Curtea va respinge ca neîntemeiate acțiunile conexe.

6. Respingerea excepției de nelegalitate a prevederilor Ordinului Ministrului Justiției nr. 2964/C/22 noiembrie 2007, prin care s-a transmis spre folosință Asociației Magistraților din România un spațiu în imobilul Institutului Național al Magistraturii

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 1570 din 22 martie 2012, dosar nr. 10944/302/2010)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința nr.6199 din 26 octombrie 2011, Curtea de Apel București a admis excepția de nelegalitate formulată de reclamanta Asociația Magistraților din România, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției și Institutul Național al Magistraturii și a constatat nelegalitatea Ordinului nr. 2964/C/2007 emis de Ministerul Justiției, în privința Asociației Magistraților din România.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut, în esență, că prin Încheierea din 16.02.2011 pronunțată de Judecătoria Sector 5 București, a fost admisă cererea formulată de pârâta Asociația Magistraților din România și s-a dispus sesizarea Curții de Apel București - Secția Contencios Administrativ și Fiscal cu soluționarea excepției de nelegalitate a Ordinului Ministrului Justiției nr. 2964/C/22.11.2007, fiind suspendată judecarea cauzei aflată pe rolul Judecătoria Sector 5, până la soluționarea excepției.

S-a arătat în considerentele sentinței atacate că prin Ordinul nr. 2964/C/22.11.2007, Ministrului Justiției a

ordonat transmiterea spre folosință unităților și instituțiilor menționate în actul administrativ, a spațiilor situate în imobilul din B-dul Regina Elisabeta nr.53, sector 5, având ca destinație birouri de lucru, de documentare, de deservire și laboratoare.

Prima instanță a constatat că din analiza actelor care au stat la baza emiterii Ordinului nr. 2964/C/22.11.2007, cu referire, în primul rând, la referatul privind analiza și redistribuirea spre administrare a spațiilor situate în imobilul din B-dul Regina Elisabeta nr. 53, sector 5 București, nr. 30135/01.04.2007, rezultă că s-a urmărit modificarea Ordinului nr. 600/C/2006, fiind nevoie de o reevaluare și o redistribuire a spațiilor către „instituțiile chiriașe” ca urmare a solicitărilor exprimate de acestea în scopul optimizării activităților instituțiilor.

În ceea ce privește referatul expunere de motive la ordinul contestat, instanța de fond a constatat că în acest referat nu se menționează nimic despre modificarea ordinului nr. 600/C/2006 prin includerea Asociației Magistraților din România printre „instituțiile chiriașe”, deși acest aspect era obligatoriu de explicat întrucât reglementarea anterioară nu conținea prevederi referitoare la Asociația Magistraților din România. De asemenea, instanța de fond a mai reținut că în documentația avută în vedere, de către emitentul actului contestat, se regăsesc adresele nr.1509/9.03.2007, nr.1693/21.03.2007 și nr. 319/17.01.2007 emise de Institutul Național al Magistraturii, adresa nr. 612/G/27.02.2007 emisă de Școala Națională de Grefieri și Nota de Informare nr. 19417/16.02.2007 a Direcției de Publicitate Imobiliară, Notari Publici, executori, experți tehnici judiciari, traducători și interpreți, pentru necesarul de încăperi al Biroului central pentru expertize tehnice judiciare, precum și adresa nr. 1693/21.03.2007 emisă de Școala Națională de Grefieri adresată Ministrului Justiției, neexistând nici un

înscris din care să rezulte solicitarea expresă a Asociației Magistraților din România de a fi cuprinsă într-o altă reglementare decât Protocolul nr. 4296/22.04.2003.

Prin urmare, instanța de fond a constatat că actul administrativ atacat încalcă drepturile și interesele legitime ale Asociației, în privința mențiunilor referitoare la Asociația Magistraților din România, întrucât nu rezultă nici că părțile au renegociat Protocolul nr. 4296/2003, ori că vreo instanță a anulat acest act juridic civil și nici că Asociația Magistraților din România ar fi solicitat expres să fie menționată în Ordinul nr. 2964/C/2007. Referitor la celelalte critici formulate de autorul excepției de nelegalitate, prima instanță a reținut că sunt neîntemeiate, având în vedere că Ministerul Justiției, fiind titularul dreptului de administrare în privința imobilului din B-dul Regina Elisabeta nr.53, sector 5, conform prevederilor H.G. nr. 313/1992, era singurul care putea desemna trecerea imobilului în administrarea persoanei juridice care deținea în folosință suprafața cea mai mare a utilităților aferente imobilului și evident desemnarea acestuia în calitate de administrator al utilităților. De altfel, din analiza modificărilor aduse prin Ordinul nr. 2964/C la Ordinul nr. 600/2005, prima instanță a constatat că, deși Ministerul Justiției avea competențe în desemnarea unui administrator principal al imobilului cu tot ce implică aceasta, aceste dispoziții nu pot fi opuse reclamantei Asociația Magistraților din România întrucât menționarea Asociației Magistraților din România în ordin nu este susținută de conținutul documentației care a stat la baza ordinului. În fine, Curtea de apel a apreciat că menționarea Asociației Magistraților din România în ordin a fost rezultatul voinței unilaterale a emitentului actului care, fie a ignorat existența convenției bilaterale (protocolul), fie a menționat din eroare în ordin persoana

juridică Asociația Magistraților din România în condițiile în care nu s-au renegociat, anterior ordinului, termenii protocolului, astfel că ordinul astfel emis nu poate fi opozabil Asociației Magistraților din România.

Împotriva sentinței civile nr. 6199 din data de 26 octombrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs în termen legal pârâțul Ministerul Justiției, prin care s-a solicitat admiterea căii extraordinare de atac și modificarea hotărârii atacate în sensul respingerii excepției de nelegalitate a Ordinului ministrului justiției nr. 2964/C/2007 ca neîntemeiată.

A învederat recurentul, prin motivele cererii de recurs, că hotărârea pronunțată de curtea de apel este criticabilă pentru motivul de recurs prevăzut de art. 304 punctul 9 din Codul de procedură civilă. A solicitat Ministerul Justiției ca instanța de recurs să constate că întregul raționament al primei instanțe pleacă de la câteva premise greșite și anume: 1. Efectele protocolului nr. 4296/2003 pot supraviețui după emiterea Ordinului ministrului justiției nr. 2964/C/2007; 2. Pentru emiterea unui act administrativ o autoritate publică are nevoie de o solicitare expresă din partea unei persoane private sau eventual de aprobarea acesteia; 3. Ordinul ministrului justiției nr. 2964/C/2007 nu este opozabil Asociației Magistraților din România și această asociație nu a participat la discuțiile ce au precedat emiterea acestui act administrativ.

1. În ceea ce privește prima chestiune, a efectelor protocolului nr. 4296/2003, recurentul a precizat că în mod legal Ministerul Justiției prin ordinul nr. 2964/C/2007, în exercițiul prerogativelor izvorâte din dreptul său de administrare, a renunțat la folosința pe care și-o rezervase prin Ordinul nr. 2876/2000 și Ordinul nr. 600/2005 și a transmis acest

drept Asociației Magistraților din România. Din acest moment, protocolul încheiat de Ministerul Justiției și Asociația Magistraților din România își încetează efectele, întrucât Ministerul Justiției transmițând prin acest act administrativ folosința bunului către Asociația Magistraților din România nu mai poate asigura în același timp utilizarea acestuia de către Asociația Magistraților din România, potrivit principiului "nemo dat quod non habet".

2. Referitor la reținerea judecătorului fondului potrivit căreia în cazul Asociației Magistraților din România nu există o solicitare expresă de modificare a Ordinului ministrului justiției nr. 600/C/2006, astfel că absența acestui act constituie în sine un motiv de nelegalitate a Ordinului ministrului justiției nr. 2964/C/2007, a susținut recurentul Ministerul Justiției că motivul emiterii ordinului atacat nu a fost constituit de solicitările instituțiilor ce își desfășurau activitatea în acel spațiu ci de o analiză ce a vizat o serie de factori: repartizarea de la acel moment, gradul de ocupare, solicitările venite din partea instituțiilor precum și a nevoilor acestora. Mai mult, referatul aprobat de secretarul general al Ministerului Justiției, nu a fost temeiul de drept pentru emiterea actului administrativ atacat pe calea excepției de nelegalitate, acest temei fiind constituit de Hotărârea Guvernului nr. 313/1992 și Hotărârea Guvernului nr. 83/2005, referatul fiind doar un act pregătit în vederea emiterii acestuia, ce viza fondul, conținutul acestuia și nu dreptul Ministerului Justiției de a-l emite. De asemenea, a făcut recurentul mențiunea că aprecierea instanței de fond că emiterea unui act administrativ este condiționată de solicitarea unei persoane de drept privat reprezintă o inovație în materia contenciosului administrativ. În realitate, s-a arătat că decizia de emiterie a acestui act administrativ aparține în exclusivitate

Ministerului Justiției, titular al dreptului de administrare, nefiind nevoie de nici un fel de cerere sau acord în acest sens din partea instituțiilor ce își desfășurau activitatea în acel imobil.

3. A considerat Ministerul Justiției că chestiunea opozabilității se poate pune în cazul unui act administrativ cu caracter individual exclusiv cu privire la terții cărora actul administrativ nu le-a fost comunicat sau care nu au participat nemijlocit la elaborarea sa. Or, instanța de fond, cu privire la problema în discuție, a apreciat în mod nejustificat și cu ignorarea înscrierilor de la dosar că împrejurarea că Asociația Magistraților din România este cuprinsă în centralizatorul suprafețelor deținute de către instituțiile care funcționează în imobilul din Bulevardul Regina Elisabeta nr. 35 Sector 5 București și că acest înscris a devenit anexă, parte integrantă din ordin, nu conduce la concluzia că reclamanta și-ar fi exprimat solicitarea de a fi prevăzută în ordinul de modificare a Ordinului nr. 600/C/2006. În speță, s-a relevat de către recurent, nu a fost vorba doar de "cuprinderea" Asociației Magistraților din România în anexă ci despre însușirea acestei anexe de către reclamantă prin semnarea și ștampilarea acesteia. Anexa nu atestă o solicitare anterioară a Asociației Magistraților din România de a face parte din ordinul contestat, însă probează fără echivoc că A.M.R. a cunoscut prevederile sale, neputându-se astfel vorbi de inopozabilitate.

Centralizatorul însușit de A.M.R., s-a mai arătat, nu a devenit la o dată ulterioară parte integrantă a ordinului, așa cum în mod greșit a reținut prima instanță, ci a fost de la început parte a ordinului, o parte importantă a acestuia ce ilustrează, în afara aspectelor de ordin tehnic ce vizau suprafețele clădirii, acordul tuturor părților implicate cu privire la dispozițiile ordinului. Asociația Magistraților din România a înțeles să aplice prevederile ordinului

exclusiv în ceea ce privește drepturile de care beneficiază, folosind un spațiu mai mare decât cel acordat inițial prin protocol (47 mp în ordin față de 33 mp. în protocol), fapt recunoscut chiar în cadrul excepției de nelegalitate, însă în ceea ce privește obligațiile (care în opinia recurentului sunt identice atât în ce privește protocolul cât și în ceea ce privește ordinul, și anume suportarea cheltuielilor de întreținere) Asociația Magistraților nu și le-a respectat niciodată, înțelegând să invoce inopozabilitatea Ordinului nr. 2964/C/2007 al ministrului justiției.

În fine, Ministerul Justiției a solicitat a se constata că litigiul este generat nu de vreun viciu de legalitate al Ordinului ministrului justiției nr. 2964/C/2007 și că recurentul a avut o atitudine corectă și legală în ceea ce privește relația cu Asociația Magistraților din România, protocolul și ordinul atacat având același scop, acela de a

asigura folosința unor spații de către A.M.R.. Singurul motiv pentru invocarea excepției de nelegalitate este acela că Asociația Magistraților din România nu și-a îndeplinit niciodată obligațiile ce priveau plata cheltuielilor de întreținere, iar administratorul clădirii a înțeles în mod corect să le solicite.

Prin întâmpinarea depusă în cauză, Institutul Național al Magistraturii a solicitat admiterea recursului, cu motivarea că excepția de nelegalitate invocată de Asociația Magistraților din România nu este întemeiată, în condițiile în care efectele protocolului nr. 4296/2003 privind darea spre utilizare către A.M.R. a unor spații cu destinația de birouri situate în imobilul din București, Bulevardul Regina Elisabeta nr. 53 nu au supraviețuit emiterii Ordinului nr. 2964/C/2007 al ministrului justiției, acesta din urmă fiind astfel perfect legal și opozabil A.M.R..

Intimata Asociația Magistraților din România a formulat concluzii scrise, prin care a solicitat respingerea recursului ca

nefondat, apreciindu-se că sentința atacată este legală și temeinică.

Recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

Obiectul excepției de nelegalitate invocate în cauză de Asociația Magistraților din România îl constituie prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 2964/C/22 noiembrie 2007 prin care, în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 313/1992 privind transmiterea unor imobile și suportarea cheltuielilor de administrare și investiții pentru clădirile aparținând unor instituții publice din municipiul București precum și a prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, prin care, printre altele: - s-a transmis spre folosință unităților și instituțiilor menționate în ordin (printre care și Asociația Magistraților din România, căreia i s-a transmis în folosință o suprafață de 47 mp compusă din 3 camere la etajul VI), spațiile situate în imobilul din București, Bulevardul Regina Elisabeta nr. 53, Sector 5, având ca destinație birouri de lucru, de documentare, de studii, de deservire și laboratoare; - a fost numit Institutul Național al Magistraturii, în calitate de instituție având suprafața cea mai mare în folosință (1552,2 mp), drept administrator principal al imobilului; - a fost desemnat Institutul Național al Magistraturii, în calitate de administrator principal, să încheie contracte cu principalii furnizori de combustibil, energie și servicii; - s-a instituit obligația pentru Institutul Național al Magistraturii de a încheia protocoale cu unitățile care au spații în folosință, prin care acestea urmau a se obliga ca în raport de cota deținută, să suporte cota parte din cheltuielile de întreținere și administrare a imobilului.

Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal,

prin sentința civilă nr. 6199 din 26 octombrie 2011, a admis excepția de nelegalitate și a constatat nelegalitatea Ordinului nr. 2964/c/2007 emis de ministrul justiției, în privința dispozițiilor sale referitoare la Asociația Magistraților din România.

A reținut prima instanță, în esență, că ordinul în discuție încalcă drepturile și interesele legitime ale Asociației Magistraților din România întrucât, pe de o parte din ordinul menționat ori din expunerea de motive la ordin nu rezultă că părțile Ministerul Justiției și Asociația Magistraților din România au renegociat Protocolul nr. 4296/2003 privind darea spre utilizare către A.M.R. a unor spații cu destinația de birouri situate în imobilul din Bulevardul Regina Elisabeta nr. 53, protocol ce nu a fost anulat de o instanță de judecată și care își produce în continuare efectele, și, pe de altă parte, Asociația Magistraților din România nu a solicitat în mod expres să fie menționat în ordinul atacat, care în aceste condiții nu îi este opozabil.

Curtea reține că în cadrul procedurii reglementate de art. 4 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, instanța de contencios administrativ investită cu soluționarea unei excepții de nelegalitate este abilitată să verifice doar concordanța actului administrativ supus analizei cu actele normative cu forță juridică superioară în temeiul și în executarea cărora a fost emis, ținând seama de principiul ierarhiei și forței juridice a actelor normative, consacrat de art. 1 alin. 5 din Constituția României, precum și de art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cauzele de nelegalitate urmând a fi analizate prin raportare la dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii actului.

Cu alte cuvinte, cu ocazia soluționării excepției de nelegalitate, instanța trebuie să verifice dacă actul administrativ sau

textul atacat din actul administrativ în analiză îndeplinește, în principal, următoarele cerințe de legalitate: - actul a fost adoptat sau emis de către autoritatea competentă material și teritorial și în limitele competenței ce-i revine; - conținutul actului este conform cu conținutul legii în baza căreia este emis și cu actele normative cu forță juridică superioară; - actul corespunde scopului urmărit de legea pe care o pune în executare; - actul a fost adoptat sau emis în forma specifică actelor administrative și cu respectarea procedurii și normelor de tehnică legislativă prevăzute de lege; - actul administrativ este actual și oportun.

Toate cerințele de legalitate, mai sus menționate, sunt întrunite în cazul Ordinului ministrului justiției nr. 2964/C/22 noiembrie 2007, imobilul cu privire la care se dispune prin actul administrativ atacat de către Asociația Magistraților pe calea excepției de nelegalitate, proprietatea statului, fiind trecut în administrarea Ministerului Justiției de la Regia Autonomă "Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat" prin efectul Hotărârii Guvernului nr. 313/1992 privind transmiterea unor imobile și suportarea cheltuielilor de administrare și investiții pentru clădirile aparținând unor instituții publice, hotărâre prin care s-a prevăzut expres că "În cazul în care în aceeași clădire își desfășoară activitatea mai multe instituții, utilitățile aferente vor trece în administrarea celei cu suprafața cea mai mare, cheltuielile urmând a se suporta proporțional, pe bază de protocol, încheiat între utilizatori".

Imobilul din București, Bulevardul Regina Elisabeta nr. 53, face parte, potrivit punctului 29 din Lista cuprinzând unele bunuri care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, anexă la Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, din domeniul public al statului, titular al dreptului de administrare asupra acestui imobil fiind

Ministerul Justiției. Dreptul de proprietate publică se exercită în regim de drept public și prin modalități specifice de punere în valoare, de exploatare a bunurilor ce aparțin domeniului public, aceste modalități fiind limitativ stabilite prin reglementări constituționale și ale legilor organice.

De aceea, preexistența Protocolului nr. 4296 din 22 aprilie 2003 privind darea spre utilizare de către Asociația Magistraților din România a unor spații cu destinație de birouri, încheiat între Ministerul Justiției și Asociația Magistraților din România (prin care Ministerul Justiției a asigurat Asociației Magistraților din România camera VI 35 în suprafață de 18,5 mp și camera VI 34 în suprafață de 14,5 mp situate în imobilul din Bulevardul Regina Elisabeta nr. 53 Sector 5 București având ca destinație birouri de lucru, în vederea desfășurării activității, iar Asociația Magistraților din România și-a asumat obligația de a răspunde de buna gospodărire și întreținere a spațiilor în care își desfășoară activitatea), nu poate constitui motiv de nulitate a Ordinului nr. 2964/C/22 noiembrie 2007 al ministrului justiției, ordinul în discuție respectând întrutotul norma juridică de rang superior prin care a primit în administrare imobilul, anume Hotărârea Guvernului nr. 313/1992 prin care, cum s-a precizat mai sus, s-a prevăzut expres că în cazul în care în aceeași clădire își desfășoară activitatea mai multe instituții, utilitățile aferente vor trece în administrarea celei cu suprafața cea mai mare, cheltuielile urmând a se suporta proporțional, pe bază de protocol, încheiat între utilizatori.

E adevărat că, potrivit art. 17 din Legea nr. 213/1998, statul și unitățile administrativ-teritoriale pot da imobile, din patrimoniul lor, în folosință gratuită, pe termen limitat, persoanelor juridice fără scop lucrativ, care desfășoară activitate de binefacere sau de utilitate publică, ori serviciilor publice, și ca în conformitate cu prevederile art. 41 lit. a) din Ordonanța

Guvernului nr. 26/2000 privind asociațiile și fundațiile, cu modificările și completările ulterioare, o asociație sau fundație care este recunoscută ca fiind de utilitate publică are dreptul de a i se atribui în folosință gratuită bunuri proprietate publică, dar în speță nu sunt întrunite condițiile constituirii în favoarea intimatei Asociația Magistraților din România a dreptului real de folosință gratuită. Deși nu există prevederi legale în legătură cu constituirea acestui drept, se aplică prin asemănare regulile care guvernează dreptul de administrare, astfel că dreptul real de folosință gratuită asupra bunurilor proprietate publică se poate constitui, în mod legal, după caz, prin Hotărârea Guvernului sau a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, aplicându-se prin asemănare dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 213/1998.

În raport de cele mai sus arătate, constatându-se că sunt întemeiate motivele de recurs formulate în cauză și că este nelegală hotărârea atacată, se va dispune, în temeiul prevederilor art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 312 alin. 1 3 din Codul de procedură civilă, admiterea recursului declarat de Ministerul Justiției împotriva sentinței civile nr. 6199 din data de 26 octombrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și modificarea sentinței recurate în sensul respingerii excepției de nelegalitate a Ordinului nr. 2964/C/2007 al ministrului justiției, invocată de Asociația Magistraților din România, ca neîntemeiată.

**Rubrică realizată de
judecător Paula Andrada Coțovanu,
Curtea de Apel Pitești,
Inspector, Inspekția Judiciară
și
judecător Dragoș Călin,
Curtea de Apel București**